

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirii No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

**„De vrei să fii desăvârșit...
vino după mine.“**

(Mat. 19, 21.)

Omul, în calea sa care vrea să și-o croiască în viață, se sbate ca să ajungă o țintă: desăvârșirea. Dar nu toți oamenii, ba tocmai foarte puțini sunt aceia cari știu că spre ce desăvârșire trebiue să se năzuiască. Căci multe sunt desăvârșirile de care este stăpân un om, dar și între ele este o deosebire de rang și nu toate sunt vrednice de aceea ca întreaga noastră viață să ni-o îndreptăm spre ele.

Omul poate să dorească pentru sine — și mulți și mai ales multe sunt care o doresc aceasta, — frumusețe. Dar nimic nu este mai trecător decât aceasta și dacă nu mai înainte, dar de bună seamă la marginea mormântului va înceta „frumuseța noastră.“ Dorim mulți dintre noi tăria și agerimea trupului. Locuitorii orașelor aleargă în zile de Duminică și sărbătoare cu miile la arenele sportive, ca să admire pe cel mai bun în jocul de football, în fugă, în înot, salt, bicicletă și câte alte sporturi... dar nu putem spune că aceasta este desăvârșirea pentru care se rentează ca să ne depunem toată străduința și puterea vieții noastre. Oricât de tari

am fi, — ni-o spune un învățat de pe vremuri (Seneca) — nu vom a-ajunge tăria bouului.

Este cealaltă desăvârșire „bogăția“ pentru care ni se pare că este vrednic a jertfi tot, a arunca tot la o parte, chiar sănătate, chiar frați, copii și părinți... ca să ajungem stăpâni peste o grămadă de bani... Și totuși, oricât de mare bine ar fi bogăția, ea nu este cel mai mare bine. Căci ea ne oprește ca să putem intra în viața de veci. Aceasta este piedica cea mai mare, ce ni se pune în cale, ca să nu putem împlini poruncile lui Dumnezeu, căci cei bogați uită adesea de poruncile pe care i le-a înșirat Domnul tânărului bogat din evanghelia de azi: „să nu ucizi, să nu curvești, să nu furi, să nu mărturisești strâmb“ (Mat. 19, 18.) De câte-ori tocmai bogăția este cauza acestor păcate.

Desăvârșirea adevărată nu este însă numai în ținerea poruncilor. Aceasta cere să-i urmăm lui Hristos. Cere să mergem pe o cale spinoasă care este picurată de sângele jertfei noastre de bunăvoie. Cere să fim lipsiți de bunurile și mângăierile bogăției, nu din întâmplare ori nenoroc, ci din dragoste față de Isus. Cere să fim lipsiți de prieteni și de rude, nu din cauza că nu le-am avea ci din cauza că e mai bine a se lipsi de ei,

decât a părăsi calea care este a adevărului și a vieții.

Și când toate le-ai făcut ce sunt bune pentru alții, când toate le-ai lepădat ce sunt plăceri, pentru a îmbucura pe alții și când toate loviturile și toate ranele și toate morțile le-ai suferit, pentru Isus: atunci poți să fii fericit că te-ai apropiat cu un pas mic de desăvârșirea cea adevărată, idealul creștinului.

Tota pulchra.

Când în noaptea întunecoasă răsare Luna, o saluăm cu bucuria fierbinte a inimilor noastre, când drăgălașele viorele ne vestesc, că iarna s'a sfârșit, simțim mare și adâncă fericire, când bolnavului i se prezintă posibilitatea vindecării, își întinde brațele uscate după ea și rătăcitul cu respirația oprită de emoție și cu nădejde reinviată observă lumina depărtată.

La Nașterea Prea Sf. Fecioare omenirea simți sentimentele celui neadormit în noaptea neagră la răsăritul Lunii; acele ale omului doritor de primăvară, când observă vioreaua întâie bine mirositoare; ale bolnavului căruia i se arată vindecarea și ale rătăcitului la fulgerarea întâiei raze de lumină. Bucurie, fericire, nădejde, și siguranță ești pentru noi Prea Sf. Născătoare de Dumnezeu! Dela nașterea Ta altă eră se începe pentru omul adâncit în păcate. Căci Tu ești aceea, despre care a fost scris, că va strivi capul șerpelui, va înfrânge puterea deavolului.

Și ce a fost scris s'a împlinit. Tu nu numai că ai fost scutită de păcatul strămoșesc, dar ai și rămas curată de orice păcat, mai frumoasă decât îngerii din cer. Ai fost și ești „tota pulchra.” Tu ești sufletul cel mai desăvârșit, cel mai mult al lui Dumnezeu. Totul în tine a fost desăvârșit, ca să poți fi Mama Fiului lui Dumnezeu. La cea dintâie Sf. Maria Mică ai venit pe lume,

ca să o ferești și până la adormirea Ta, cea dintâie Sf. Maria Mare ai rămas de tot curată și frumoasă „tota pulchra.” Tu ai fost și ești aceea, în care nu ne înșelăm niciodată, căci Tu ai rămas de totul aceea, ce Te-a făcut Inteligența și Voința supremă.

Și îți mulțumim Ție, că ai rămas „tota pulchra!” Auzi-ne imnurile mute, ce-ți trimitem din inimile noastre sângerânde, lașe și păcătoase, care numai deaceea pot nădăjdui alinare, iertare și vindecare, căci Tu ai fost „tota pulchra.”

Noi, — cari am pătat haina albă a sufletului nostru, în care numai cugetele la Tine au rămas luminoase, — Te salutăm în ziua nașterii Tale. Noi, pe cari grija și iubirea părintească a bunului nostru Arhieru, într'un avânt sfânt ne-a oferit Ție, ca să ne fii de două ori Mamă, îți spunem: „Fericiti suntem, căci Te-ai născut, ai rămas de tot curată de păcat; „tota pulchra” și ai născut pe Mântuitorul nostru, care din meritele Lui nemăsurate, cu bunătatea Lui nemărginită poate să echilibreze pe discul lipsit de greutate a meritelor noastre, greutatea păcatelor noastre așezate pe celalalt disc al balanței! Căci este adevăr ce spune troparul așa de frumos: „Nașterea Ta, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, bucurie a vestit la toată lumea, căci din Tine a răsărit Soarele dreptății, Hristos Dumnezeul nostru, și deslegând blestemul a dat binecuvântare și stricând moartea ne-a dăruit nouă viața vecinică.”

Dr. Irina Berinde.

Copii il cer pe Domnul.

(Urmare.)

Magdalena stă foarte aproape de casa în care locuște băeșul, așa că mama îl va aduce de două ori pe săptămână.

Băeșul e încântat. Cea mai mare bucurie a lui sunt lecțiile de catehism. Prima dată a fost cam sfios; e așa de frumos la dra Magdalena! Covoare moi în care pi-

cioarele intrau ca în nisip, oglinzi în care te verzi din cap până în picioare, jilțuri acoperite cu mătasă roz.

Dar Magdalena îl desgheță repede și convorbiri încântătoare se încinseră între ei.

— Ciudat, zise mama, el care e așa de neastâmpărat, aici par'că nu-i mai vine să se miște din loc.

Învăță foarte repede rugăciunile, apoi tainele cele mari... creațiunea omului, a ingerilor.

— Sunt așa de frumoși îngerii, zise dra Magdalena...

— O da, au aripi! zice băețușul cu admirație.

— Când o să fim în cer, o se semănăm îngerilor, adăugă tinăra fată.

Ochii băețușului străluceau de bucurie.

— Atunci... o să am aripi?

Magdalena se uită la el cu totul mișcată... e așa de mic, așa de plăpând și par'că gata să-și ia sborul.

Vorbesc încă despre Paradis unde or să fie așa de fericiți și despre poarta cea mare care se deschide tuturor acelora, cari au fost înțelepți și buni.

— O, zise copilașul cu extaz, poarta paradisiului trebuie să fie toată numai în flori!

Și lecția isprăvită, cum tocmai e Crăciunul, Magdalena îi arată micuțului Sfântul Leagăn care e așezat tocmai în odaia ei. Are un încântător prunc Isus, aproape de mărime naturală, o adevărată operă de artă, de lemn pictat... are aerul unui adevărat prunc viu cu brățucele-i grăsulii și cu picuțele ce-i ies de sub frumoasa cămășuță de mătasă albă, pe care cu dragoste Magdalena a înjghebat o delicioasă broderie de aur. Și el are ochii albaștri: așa de blânzi, așa de blânzi că băețușul rămâne în loc, ca vrăjit, contemplându-l... apoi îl îmbrățișează cu toată dragostea ca pe un prieten, spunându-i rugăciunea pe care l-a învățat Magdalena: „Isuse, te iubesc din toată inima!”

* * *

Ziua de botez a sosit. Magdalena a primit cu bucurie să-i fie nașă și finișorul îmbrăcat într'un frumos costum marinăru, în întregime alb, cu un guler mare albastru ca cerul, te face să te gândești la îngerii din paradisi, într'atâta ochișorii-i limpezi răsfrâng bucurie și inocență.

El înțelege foarte bine ceremonia întregă și-și pleacă cu hotărâre căpușorul de-

asupra cristelniței, nașa i-a explicat lămurit că chiar în clipa aceea devine copilașul bunului Dumnezeu!

Apoi îl duc la societate unde fiecare îl sărbătorește, îl îmbrățișează, îl mângâie, îl răsfată... și cu totul fericit declară:

— Mi-e drag să viu aci, fiindcă toată lumea mă iubește!

* * *

Trecură câteva zile și iată că într'o dimineață, Magdalena văzu intrând pe mama copilașului numai lacrimi.

— Băețușul e bolnav. Are pneumonie. Doctorul spune că e grav. L-a trimis la spital! Sărmana femeie începu să plângă cu hohote.

Tânăra fată încercă s'o mângâie, dar dânsa dădu din cap.

— Nu, Domnișoară, n'are să se mai facă bine... nu e un copil ca ceilalți.

Magdalena, foarte înduiosată, cu permisiunea părinților, boala nefiind contagioasă, se duse să-și vadă finișorul.

Sărmanii obrăjori deja însemnați cu sigiliul morții, se însuflețiră la apropierea ei și ochii albaștri scânteiară de fericire. Fu blândă, ca o mamă delicioasă... apoi îi șopti un cuvânt despre bunul Dumnezeu... îi aminti de ziua cea frumoasă a botezului, așa de aproape încă.

Ce-ar putea să mai zică încă? Ce lucru mai îngrozitor decât salonul acesta laic în care nimic nu vorbește despre vecinicia celor care au să se stingă!

De-odată îi veni o idee!

— Scumpul meu, vrei să-ți aduc pe pruncușorul Isus pe care tu îl iubești atâta? Știi, pe acela care e la mine acasă.

A, cum nu l-ar fi voit? La nădejdea aceasta, sărmanul micuț par'că căpătă puteri noi și-și uită pentru un moment de boală.

A doua zi, tânăra fată se întoarse la spital, aducând cu mare băgare de seamă pe frumosul Isus, învelit cu grijă într'o hârtie de mătasă. Băețușul îl strânse în brațe cu o bucurie negrăită și nu-l mai lăsă de lângă el. Când ora de vizită trecu, Magdalena se mai aplecă încă odată spre copil:

— Scumpul meu, am să-ți las pe pruncușorul Isus. El te va păzi... te iubește atâta! Și tu îl iubești?

— O, da!

— Spune împreună cu mine: „Isuse te iubesc din toată inima mea!”

(Va urma.)

Rugăciune.

Puternice părinte, Etern în univers,
 Primește a mea rugă, ascultă al meu vers.
 Căci blândeța, bunătatea la Tine se găesc,
 La Tine vin eu astăzi mila să o cerșesc
 Căci noi fără de Tine nimica valorăm
 În Tine-mi pun speranța, în Tine toți sperăm.
 Ascultă-mi rugămintea, Puternice și Mare!
 Ce Ți-o aduc eu astăzi, ai milă și 'ndurare
 Ajută-mi ca de-apururi să urmez a Ta cale
 În valea ast' de plângeri, în valea ast' de jale.
 Alungă întunerecul ce sufletu-mi pândește
 Căci sfânta lumină la Tine se găsește;
 Tu prin a Ta lumină faci orbii chiar să vadă
 Căci speranța, credința, iubirea-i stau la bază.
 Mărire-Ți aduc astăzi, mărire și 'nchinare
 Căci sufletul meu simte eterna-Ți rechemare
 El tinde înspre Tine, căci doar Tu l-ai dat
 În corpul nost' nevrednic ce tinde 'n spre păcat.
 O Puternice Tată! al lumii Creator!
 Ce locuiești în ceruri, înfrumusețat cu nori
 Dă-mi tărie, sănătate și putere
 Să lupt împotriva ispitei ce sufletul mi-l cere
 Ajută-mica aceasta scânteie s'o păstrez curată
 Departe de ispite și cu nimic patată.
 Și-atunci când morții vor învia odată
 Să stea cu toți înainte-Ți la dreapta judecată.
 Atunci Părinte Sfinte să pot și eu să fiu
 Ales la dreapta-Ți sfântă chemându-mă al
 [Tău Fiu.
 S'aud și eu cuvântul iubit Fiului Tău
 Ce judeca-va lumea din sfânt locașul său
 „Veniți binecuvântații în casa vouă gătită
 Cedela începutulumei, pentru voi este menită.”
 *

Fă c'aceste toate să se împlinescă
 La toți fiii Tăi Tată, din ceata pământească
 Terminând rugăciunea Ție mă închin
 Puternice și Sfinte, Etern în veci. Amin!

Ostașii flamurei creștine.

Plecându-ne genunchii 'n rugăciune,
 Din răsărit ne încălzește un soare,
 Dar focul lui e fără 'nsemnătate,
 Față de focul lumii iertătoare.

Să ne plecăm genunchii cu iubire,
 Pentru acei ce pentru noi se luptă.
 Isuse! Tu părinte al nemuririi,
 Nu-ți va fi lancea niciodată ruptă.

Urmașii Tăi la scaunul din Roma,
 Sfinți purtători ai flamurei creștine
 Au dus prin veacuri a Ta 'nvățătură,
 Cu-ai lor preoți, până 'n păduri virgine.

Martiri pentru cuvânt și pentru lege
 Ei veșnic au știut ce este mila,
 Din fața lor și-a Romei solitare
 Ei au gonit pe groaznicul Attila.

O! voi părinți, voi iubitori de lume,
 Blânzi luptători ai pruncului Isus,
 Ce mângăiere lumii urgisite,
 A coborât din cerul Cel de Sus.

Adunători de suflete pierdute
 Prin voi, popoare fără 'nțelepciune
 Se-apropie d'a raiului putere,
 Turnând dorința lor în rugăciune.

Azi pentru voi să ne plecăm genunchii,
 Lui Dumnezeu, cu fețele senine
 Să ne rugăm cu adâncă pietate,
 Pentru: Ostașii flamurei creștine!

Calendar săptămânal.

11— 18 Septembrie 1932.

11. Dumineca înainte de Înălț. s. Cruci (Ev. d. Ioan 3, 13.) C. Teodora
12. Luni M. Autonom
13. Marți M. Corneliu Sutașul
14. Mercuri Înălț. s. Cruci (Ev. Ioan 19, 6.)
15. Joi M. Nichita
16. Vineri M. Eufemia
17. Sâmbătă M. Sofia.